

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. II. Objectiones contendentes posse Incarnationis mysteriu[m] sola
naturæ vi investigari.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

Tom. II.

cum sit ens omnino completum, & actus purus, faciat unum per se cum illa, qua ratione elevari possit creatura ut sit Deus, &c. ergo sistendo merè in naturâ cognosci & investigari hoc mysterium non potest.

SECTIO SECUNDA.

Objectiones contendentes posse Incarnationis Mysterium solâ natura vi investigari.

I. *Objic. Dæmon videt negationem propriam subsistentiam in humanitate Christi.*

OBJICISS primò, debetur Angelo cognitio rerum naturalium, quæ non dependent à libertate, imò & negationum, ergo vidit dæmon negationem subsistentiæ propriæ in humanitate Christi, ergo novit eam subsistere per divinam, patet consequentia, evidenter enim novit nec posse omni carere, nec subsistere alienâ creatâ.

II. *Hæc potuit dæmon inde dicere humanitatem illam subsistere per aliâ subsistentiam creatam.*

Respondent aliqui, licet viderit dæmon in humanitate negationem propriæ subsistentiæ, non tamen potuisse cognoscere substituisse per divinam, quia potuit divinitus subsistere per aliam creatam, Angelicam verbi gratia, sed quicquid sit de illâ sententiâ, quæ est probabilis, refellitur responsio, vidit dæmon negationem propriæ subsistentiæ quia ibi fuit negatio illius, sed non minùs fuit in humanitate illa negatio alterius suppositi creati, ergo non minùs debebatur ipsi visio hujus negationis, ergo vidit non subsistere per aliam subsistentiam creatam.

III. *Volunt nonnulli dæmonem illic non vidisse subsistentiam humanitatis, non tamen vidisse illius negationem.*

Dicunt alii non vidisse dæmonem in illâ humanitate negationem subsistentiæ propriæ, sed solum non vidisse ibi subsistentiam propriam, nec vidit, inquit, hanc ibi non esse, sed solum non vidit esse, ac proinde suspicatus est aliquid illic latuisse mysterii, quid autem in particulari fuerit ignorasse. Sed admitimus pro præfenti vidisse illic dæmonem negationem subsistentiæ propriæ, & ad objectionem respondemus gratis in eâ assumi non posse naturam de potentiâ absolutâ existere orbatam omni subsistentiâ, saltem posset de hoc Angelus dubitare.

IV. *Possibilitas resurrectionis, cum hac solâ supernaturali sit quoad modum, non est ita cognitu difficilis.*

Objicies secundò: Potest Angelus naturali lumine cognoscere resurrectionem esse possibilem, & accidens posse conservari sine subjecto. Quoad primum non est ita cognitu difficile, cum resurrectio solum sit supernaturalis quoad modum; sicut licet calor ut octo inducatur in subjectum successivè ratione contrarii, Angelus tamen cognoscit posse induci totum simul, nec esset hoc mirabile nisi quoad modum. Secundum de accidente est difficilius, cum debeat Deus supplere causalitatem materialem, sitque modus operandi intrinsecè diversus: sed esto illud posset cognoscere Angelus, non tamen inde sequitur cognoscere posse hoc mysterium, quod ab altero in difficultate immane quantum discrepat.

V. *Ex miraculis à Christo factis non poterat dæmon cognoscere incarnationem.*

Objicies tertio, ex miraculis potuisse dæmonem cognoscere hoc mysterium. Sed contra, vel enim hoc cognosceret ex magnitudine miraculorum, vel ex eo quòd in illius confirmationem fuerint patrata: Si secundum, nihil ad præfentem difficultatem, cum jam supponatur revelatio. Si primum, non rectè concluditur, nam ut ait Christus Joannis 14. *Qui credit in me, opera quæ ego facio, & ipse faciet, & majora horum faciet.* Nec ex iis colligere potuit dæmon aliud,

quàm fuisse Christum eximè sanctitatis virum.

Objicies quartò, negatio rei supernaturalis est naturalis, sicut negatio rei indivisibilis est divisibilis, rei successivæ permanens, &c. ergo Angelus naturaliter videre potest hanc negationem, ergo & cognoscere illius naturam, nempe esse unam ex negationibus tollibilibus, cum prædicata illius intrinseca percipiat, ergo cognoscit unionem hypostaticam esse possibilem, cognoscere enim negationem Incarnationis posse tolli, est cognoscere posse poni formam. Respondeo, privationem & habitum, licet in essendo sint diversæ rationis, quoad cognoscibilitatem tamen esse ejusdem, hoc patet in gratiâ, & ejus privatione, nec enim dæmones sciunt quando homines sunt in gratiâ, quando non. Ratio est, quia licet existere possint negationes sine formâ, non tamen sine eâ cognosci, cum ergo cognitio harum formarum non debeatur Angelo, nec debetur cognitio privationum iis oppositarum. Videatur Vasquez primâ parte, Tomo 2. Disp. 214. capite quarto.

VI. *Objic. Novit dæmon negationem unionis hypostaticæ esse tollibilem, ergo hæc unionem esse possibilem.*

Resp. privationem & habitum quoad cognoscibilitatem esse ejusdem rationis.

Objicies quintò: Angelus solo naturali lumine novit potentiam Dei esse infinitam, imò & omnipotentem, ergo novit evidenter posse eum facere quicquid non repugnat, sed evidenter etiam novit hoc mysterium non repugnare potest enim solvere omnia argumenta, quæ contra illud proponuntur, ergo. Ad hujus & simillium argumentorum solutionem notandum ex Patre Suarez, lib. 2. de Angelis, cap. 29. n. 27. aliud esse non esse evidens aliquid repugnare, aliud esse evidens illud non repugnare, alterum enim est positiva evidentiâ non repugnantia, alterum carentia solùm evidentiæ de repugnantia. Respondeo ergo, Angelum ad summum non cognoscere esse hoc mysterium impossibile, sicque habere notitiam negativam, quæ solum est imperfecta, & secundum quid, præcisè enim solvendo argumenta contra possibilitatem illius solum non convincitur esse illud impossibile, non tamen propterea novit evidenter esse possibile, tum quia non ostendit Angelus argumenta illa esse evidenter falsa, tum etiam quia multæ aliæ difficultates proponi contra hoc mysterium possunt, quæ ipsi nunquam in mentem venerunt, nec scit evidenter non esse repugnantiam ex parte Verbi, sed ad summum probabilitate quadam, maximâ ex parte negativâ; unde non potest Angelus absolutè & sine ullâ trepidatione dicere, hoc mysterium est possibile, sed solum, quantum scio est possibile, nec enim scit evidenter posse fieri, sed non scit evidenter non posse.

VII. *Objic. Angelus cognoscit dæmon posse facere quicquid non implicat, hoc mysterium novit non implicare.*

Ex eo quod Angelus non convincitur Incarnationem non esse impossibilem, non inde novit evidenter illam esse possibilem.

Potest tamen homo vel Angelus, saltem suppositâ Fide mysterium hoc conjecturis quibusdam & congruentis verisimile reddere, & exemplis illustrare, nempe verisimile esse sicut natura divina una est in tribus suppositis, ita posse duas naturas esse in uno, & sicut potest Deus efficere ut accidens existat sine subjecto, ita & ut natura aliqua substantialis existat in alieno supposito. Denique sicut anima rationalis & materia, res tam diversæ faciunt unum per se, ita, &c. Item facere hoc ad commendationem sapientiæ, bonitatis, misericordiæ, & omnipotentis Dei.

VIII. *Supposita de, potest homo vel Angelus variis exemplis hoc mysterium reddere verisimile.*

Objicies sextò: Angelus videns humanam naturam videt clarè illius potentiam obedientialem, utpote quæ est rei illi intrinseca, & cum eâ identificata, ergo cognoscit possibilem esse unionem hypostaticam, cognoscere enim causam esse potentem producere effectum, est cognoscere effectum

IX. *Objic. Angelus videt potentiam obedientialem naturam humanam, ergo illius verisimilitudinem cognoscit esse possibilem.*

effectum posse produci, ergo. Ad solutionem nota, visâ causâ non semper videri omnes ejus effectus; sic enim beati, licet videant omnipotentiam divinam sub conceptu omnipotentia, non tamen inde cognoscunt omnes res possibiles, nisi quasi in confuso; quamvis enim clarè videant illam dicere ordinem ad res omnes sigillatim, & in particulari, non tamen ipsi vident res illas sigillatim, & in particulari: sicut qui dicit *omnis homo existens conservatur à Deo*, cognoscit quidem Deum in particulari respicere distinctè, & applicare concursum ad omnes homines in particulari, ipse tamen omnes in particulari distinctè non cognoscit.

X Hinc ergo respondetur ad argumentum, non enim est necessarium, ut visâ causâ videantur om-

nes effectus ad quos dicit ordinem, sed plures vel pauciores prout visio fuerit magis vel minus universalis, & latè patens; cum ergo omnis visio debita Angelo naturaliter, sit naturalis, non videtur causam ullam prout elevari potest ad effectum supernaturalem, nisi ad summum generali quadam & confusâ ratione, ut nimirum cognoscat verosimile esse posse Deum, qui habet infinitam vim agendi, elevari causas naturales ad effectus aliquos supra naturales earum vires & exigentiam, hoc autem potius provenit ex cognitione Dei, quàm rerum creaturarum. Ac proinde ut Angelus etiam comprehendat naturam humanam, saltem comprehensione vulgari, non requiritur ut cognoscat unionem hypostaticam, & effectus ordinis supernaturalis.

Omni visio Angelo naturaliter debita est naturalis, si quæ non cognoscit causam clarè in ordine ad effectus supernaturales.

Confusè tantum noscitur hujusmodi effectus

DISPUTATIO QUADRAGESIMA SECUNDA.

De convenientia & necessitate Incarnationis ex parte Dei.

VARIIS modis se Deus creaturis communicat, primò esse singulis, naturalésque perfectiones veluti scintillas quasdam infinitarum, quas in se continet, perfectionum per creationem tribuens. Deinde gratiam nobis in hac vitâ, cœlestémque beatitudinem in sequente conferens. Præterea miro hoc & ineffabili nexu nostræ se natura univit, Deusq; in se immortalis, in eâ quam assumpsit carne mortalis fieri voluit, nostrarumque miseriarum particeps. Tandem corpus suum ac sanguinem in sacro-sancta Eucharistiâ velut perpetuam summi sui in nos amoris tesseram reliquit. Ad hæc proinde alludit Ecclesia dum dicit: Se nascens dedit focium, convescens in edulium, se moriens in pretium, se regnans dat in præmium. In hac ergo Disputatione quam tum Deo, tum nobis, tum universo conveniens fuerit hæc ejus per Incarnationem communicatio sui declarabimus.

SECTIO PRIMA.

Premittuntur quedam circa convenientiam, & necessitatem Incarnationis.

conveniens fuit ut summo modo se communicaret, qui ex omnibus modis quibus se ad extra liberè communicat est Incarnatio. Deinde quia convenientissimum est ut per visibilia monstrarentur invisibilia Dei, sed teste sancto Damasceno libro 3. Orthod. Fidei, cap. 1. in Incarnatione maximè elucet Bonitas, Sapientia, Justitia & Potentia Dei, ergo.

Per Incarnationem maximè elucet divina attributa.

Non Deo autem tantùm, sed nature etiam assumptæ conveniens fuit hæc Verbi Incarnatio, diverso tamen modo; dicitur enim conveniens aliquid dupliciter, vel quia est alteri commodum, vel consentaneum virtuti ejus & propensioni: Incarnatio.

II.

Humana etiam natura conveniens fuit Incarnatio.

Primo

Respondetur, Visâ causâ non necessarid cognoscitur clarè omnes ejus effectus.

I. **M**AXIME Deo convenientem fuisse Divini Verbi Incarnationem affirmat Doctor Angelicus hic, q. 1. art. primo: Cum enim bonum sit communicativum sui, summum bonum est summè sui communicativum, ac proinde

Ex variis titulis divini Verbi Incarnatio fuit Deo convenientissima.